

За традиційною методикою існує чимало форм презентації проєктів: реферат, таблиці, стенд, стіннівка, фотоальбом з коментарями, кросворди, інсценівка, аматорські відеофільми, аудіозапис, інтерв'ю, «круглий стіл», ток-шоу, лист та ін.

З самого початку роботи над проєктом викладач виступає у ролі організатора, потім він — помічник-координатор, консультант та рецензент. Упродовж всієї роботи викладач має проводити консультації, перевіряти роботи на наявність помилок, підказувати ідеї, радити, яку літературу чи інші джерела інформації треба використати.

Оцінюючи роботу, викладач має взяти до уваги багато визначальних факторів:

- відповідність теми змісту;
- самостійність виконання роботи;
- оригінальність презентації;
- уміння відповідати на запитання.

На думку вітчизняних та зарубіжних методистів проєкт дозволяє студентам удосконалити свої мовні можливості, використовуючи свої знання; розвиває мовленнєву компетенцію; підвищує мотивацію будь-якої теми; розрахований на індивідуальний підхід до кожного студента.

І. Б. Зарубінська, канд. пед. наук, доцент
кафедри іноземних мов факультету МеіМ

СИНДРОМ НАБУТОЇ БЕЗПОРАДНОСТІ ТА ЙОГО ПРОФІЛАКТИКА В СТУДЕНТІВ У ПРОЦЕСІ ВИКЛАДАННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Під час викладання англійської мови у вищому навчальному закладі виникає парадоксальне явище: вчорашні найкращі випускники шкіл проявляють високий рівень активності протягом перших двох-трьох місяців навчання. Далі цей рівень активності у одних студентів зберігається, у інших падає, і починає значуще відрізнятися у студентів однієї і тієї ж академічної групи.

Систематичні спостереження, підкріплені рядом психолого-педагогічних досліджень, дозволяють зробити висновок про те, що такий стан студентів може спричинятися викладачем, переноситися на інші предмети та визначатися терміном «синдром набутої безпорадності».

М. Селігман визначив безпорадність як стан, що виникає в ситуації, коли здається, що зовнішні події від нас не залежать і

ми нічого не можемо вдіяти, щоб їх відвернути або видозмінити. Якщо такий стан та пов'язані з ним особливості мотивації та атрибуції переносяться на інші ситуації, то це означає, що можна говорити про набуту безпорадність. Досить нетривалої історії невідконтрольності оточуючого світу досить для того, щоб набута безпорадність почала керувати поведінкою людини.

У ситуації, за якої спостерігається невмотивований відхід студентів від навчальної роботи часто в діяльності педагогів можна виокремити механізм формування в студентів набутої безпорадності. Швидкому формуванню такого стану сприятимуть схожі впливи з боку викладачів різних предметів.

Слід зауважити, що до формування стану набутої безпорадності причетні не тільки негативні та хворобливі переживання самі собою, як стан їх невідконтрольності. Стосовно позитивних наслідків та впливів були отримані схожі результати.

Таким чином, безпорадність викликається невідконтрольністю та непередбачуваністю подій зовнішнього світу. Найважливішими чинниками, що призводять до її появи, є:

- однотипність наслідків;
- повна відсутність наслідків (депривація);
- відсутність видимого зв'язку між діями, затраченими зусиллями та їх результатами та наслідками.

Важливою проблемою є діагностування викладачем стану набутої безпорадності. Якщо студент не проявляє активності на заняттях, не готується до них, або робить це на низькому рівні, то це ще зовсім не означає, що можливо говорити про синдром набутої безпорадності. Така поведінка може бути ситуативною та спричинятися зовнішніми тимчасовими чинниками. Відрізнити синдром набутої безпорадності від інших станів важливо тому, що дії педагога, необхідні для його подолання, будуть безрезультатними, якщо причини поведінки інші.

Процедура діагностування стану набутої безпорадності складається з таких кроків:

1. спостереження з метою виявлення притаманних для стану набутої безпорадності характеристик поведінки студента;
2. аналіз досвіду студента та зовнішніх впливів на нього.

Набуту безпорадність набагато легше попередити, ніж лікувати. Для цього викладач має забезпечити та показати студенту можливість контролю над зовнішнім середовищем, має забезпечити йому синхронний та різноманітний зв'язок — різний у відповідь на його різні дії.